

Rose Lagercrantz & Rebecka Lagercrantz

TVÅ av ALLT

**BONNIER
CARLSEN**

KAPITEL 1

Ibland frågar jag mig vem som bestämmer över mina tankar?
Är det jag själv?

Så klart det är.

Ändå händer det att de drar iväg vart de vill, flyger ända
bort till Transsylvanien, där jag bodde när jag var liten ...

Där som Dracula hade bott också, vampyren som bet människor och drack deras blod. Så berättade min storebror Adam.

Det värsta var att de som blev bitna, själva förvandlades till blodtörstiga vampyrer, sa han också.

Jag lyssnade skräckslagen.

”Men du, Eli, behöver inte vara rädd”, lugnade han mig. ”Dracula lever inte längre. De stötte en påle i hjärtat på honom. Det är visst det enda sättet att göra slut på vampyrer. Fast en del påstår att han förvandlades till en fladdermus.”

”Men de som hade blivit bitna då?” frågade jag. ”Och de som blev bitna sen av dem som hade blivit bitna? Tänk om de lever?”

Jag fick för mig att det fortfarande kunde gå omkring vampyrer i vår stad. Men Adam försäkrade mig att så var det inte. Det skulle vi i så fall ha märkt. Vampyrer är lätta att känna igen eftersom de har huggtänder.

”Om du ser någon med huggtänder”, sa han, ”vänder du bara tvärt och springer din väg det fortaste du kan.”

Och jag började öva mig på att springa.

Jag trodde på allt som min bror sa, för han läste så mycket och var ett ljus i skolan.

”Och du då, Eli?” frågade läraren när det var dags för mig att börja där. ”Vad är du bra på?”

”Springa”, svarade jag. ”Springa *fort!*”

Det var sant. I min klass fanns det bara en som sprang lika snabbt som jag, en flicka som hette Luli. Mest kallades hon Lulinke, som flickan i sången som min mamma sjöng ibland.

Jag hörde mamma nynna den när hon stod och bakade eller strök. Eller sydde i en byxknapp eller vad hon nu gjorde.

En dag kom Luli fram till mig och frågade om vi kunde springa ikapp.

”Ja, kör igång”, sa jag.

”Klara, färdiga, spring!” skrek Luli.

Och så flög vi iväg.

I skolan blev det vi två, Eli och Luli.

Snart kunde ingen säga den enas namn utan att säga den andras också.

Egentligen heter jag Elias efter min pappa, han som hade arbetat i gamle Isaks tygaffär.

Isak var så gammal att han inte längre orkade lyfta upp de tunga tygrullarna på hyllorna. Det måste man göra om man har en tygaffär. Lyfta upp tygerna på hyllorna och lyfta ner dem igen, när kunderna kommer och vill titta närmare på dem.

Det var min pappa som klättrade på den vingliga stegen med tygrullarna, men det borde han inte ha gjort för han hade ett svagt hjärta.

En dag ramlade han ner och dog.

Det minns jag inte själv för jag var så liten när det hände, nästan nyfödd, men Adam har berättat för mig.

Och sen hade vi ingen pappa mer. Och ingenstans att bo, för mamma kunde inte betala hyran.

Vi måste lämna vårt hem.

Plötsligt stod vi på gatan, utan att veta vart vi skulle ta vägen.

Till slut började mamma gå med oss mot gamle Isaks hus, med affären på framsidan och många rum på baksidan.

Där knackade hon på och frågade om vi fick bo hos honom, mot det att hon skötte hushållet och lagade maten.

Och gamle Isak öppnade sitt hem för oss. Vi var välkomna att stanna i hans hus med trädgård och allt.

Vi fick också äta av maten som mamma lagade. Så mycket vi ville.

Men när jag hade träffat Luli hann jag knappt äta, inte frukost i alla fall.

Jag hade så bråttom till skolan, för jag ville komma först. Mamma fick bre två smörgåsar och packa in dem i papper och lägga dem i min ryggsäck.

Och så sprang jag iväg.

Så fort jag fick syn på Luli tog jag fram smörgåsarna och höll fram dem mot henne.

”Vilken vill du ha?” frågade jag.

Luli blev alltid lika glad!

Hemma hos henne fanns det ingen mamma som bredde smörgåsar.

Hennes mamma var död, precis som min pappa. Och Lulis pappa hade farit till Amerika. Det gjorde många fattiga människor på den tiden, för där kunde man bli rik om man hade tur.

Så fort pappan fick ihop pengar, skulle han skicka biljetter till Luli och hennes syster Hanna, så att de kunde komma efter.

Medan Luli och
Hanna väntade på
de där biljetterna
bodde de hos en
släkting, tant
Cipora, som satt
i gungstolen
hela dagarna
med sin stora
gula katt.

I det huset var
det alltid dragigt
och kallt.

Inte heller hade de vatten inomhus. När de skulle tvätta sig eller diska måste de gå ut med en hink på gården och hämta i pumpen.

När Luli vaknade på morgnarna hade Hanna redan gett sig iväg för att passa barnen i en rik familj.

Hon hann aldrig skaffa mjölk och bröd åt Luli, inte städa eller tömma hinken med det smutsiga diskvattnet. Inte tömma pottan heller. Det fick Luli göra.

Varje morgon måste Luli gå ut med pottan och skölja ur den. Och sen tog hon hinken med diskvattnet och slängde det på gården. Och bar upp rent vatten till köket ...

... innan hon skyndade iväg till skolan med kurrande mage.

Men då stod jag där och väntade på henne med mina smörgåsar. En med ost och en med ägg.

Luli kunde aldrig välja vilken hon skulle ta.

Det brukade sluta med att jag sa:

”Ta båda!”

Och Luli satte tänderna i dem.

”Å, vad gott!”
stönade hon mellan varje tugga.

Och sen sprang vi några varv runt skolhuset.
”Se upp! Dracula kommer!” skrek Luli
och sköt förbi mig.

Det var signalen.

”Spring fortare, Luli!” skrek jag
och sprang ifatt henne. ”Spring
för livet!”

Efter skolan rusade vi genom hela stan hem till tygaffären.
Inte förrän vi var framme stannade vi och pustade ut.

En liten klocka pinglade när vi öppnade dörren – och där stod gamle Isak och läste tidningen medan han väntade på kunder.

Eller också var han i färd med att sälja ett tygstycke.

Vi höll oss undan tills kunderna hade gått. Då gick vi fram till honom och han hämtade skålen med karameller.

”Hur många får man ta?” frågade Luli.

Svaret var alltid det-samma:

”Ta två, kära barn!”

”Tack”, sa Luli, ”då kan jag ge en till min syster!”

”Tack”, sa jag, ”då kan jag ge en till min bror.”

Så sa vi jämt, för det tyckte gamle Isak om att höra.

Vi sparade karamellerna som var till våra syskon, och de andra sprang vi ut i trädgården med. Där lade vi dem i en burk som vi hade gömt under en buske. Det var vår hemliga skatt.

Luli tyckte att det var något särskilt med de där karamellerna. Det var inte bara det att de smakade så gott, de var vackra också.

”Vackrare än diamanter och rubiner!” sa hon.

”Och mycket godare”, sa jag.

Vi lekte ofta i trädgården men mest var vi ute och sprang. En gång stannade Luli tvärt och såg förvirrat på mig.

”Varför springer vi egentligen så mycket?” frågade hon.

”Vi övar oss på att springa ifrån vampyrerna”, påminde jag henne.

”Javisst, ja”, skrattade Luli. ”Det hade jag nästan glömt!”

Att höra Luli skratta var det bästa jag visste. Det ville jag att hon skulle göra varje dag. Skratta och springa ikapp med mig.

Och det gjorde hon.

Vi sprang fortare och fortare, vi flög fram som fåglar och for runt överallt tills vi landade i trädgården bakom gamle Isaks hus igen.

Där tog vi oss en karamell ibland ur vår hemliga burk och pratade om allt mellan himmel och jord.

Men när Luli började babbla om Amerika

reste jag mig och föreslog en liten språngmarsch igen. Jag ville inte bli påmind om att Luli skulle resa sin väg.

Var det verkligen nödvändigt att hon gjorde det? Hon verkade ändå ganska nöjd med att bo i vår stad, nu när hon hade mig och smörgåsarna.

Fast vem vet, hon kanske längtade efter sin pappa ibland? Jag däremot var glad så länge han inte skickade de där biljetterna.

Med tiden började vampyrerna försvinna ur mina tankar. Det var som om jag hade sprungit ifrån dem.

Men visst hände det att jag fick för mig att de kunde dyka upp någonstans i ett gathörn. Därför gav jag varje främling jag mötte en snabb blick.

Han hade väl inte huggtänder?

KAPITEL 2

Luli hade en dröm. Den var att vi skulle springa ända bort till berget Szalavan som reste sig en bit bortom staden.

”Det berget vill jag upp på”, sa hon. ”Jag älskar utsikter!”

